

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA nr. 231

Dosar nr. 1382/44/2008

Ședința publică de la 20 ianuarie 2010

Președinte:	X	- judecător
	X	- judecător
	X	- judecător
	X	- magistrat asistent

.....

La 13 X 201, s-a luat în examinare recursul declarat de Administrația Națională a Îmbunătățirilor Funciare RA – Sucursala Teritorială X – X – X împotriva sentinței civile nr. X din 20 ianuarie 2009 a Curții de Apel X – Secția de contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterea a fost consemnată în încheiere cu data de 13 X 2010, iar pronunțarea deciziei s-a amânat la 20 X 2010.

ÎNALTA CURTE,

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin sentința nr.X/2009 pronunțată la data de 20 X 2009, Curtea de Apel X – Secția de contencios administrativ și fiscal a respins ca nefondată acțiunea formulată de reclamanta Administrația Națională a Îmbunătățirilor Funciare RA – Sucursala Teritorială X – X – X cu sediul în X Str. X nr. X, județul X, în contradictoriu cu Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, având ca obiect anularea Deciziei nr. X din 30 octombrie 2008 emisă de pârâtă, precum și procesul verbal de control financiar nr. X din 17 aprilie 2008 privitor la respingerea parțială la avizare a decontului justificativ nr. X din 15 X 2008.

Pentru a pronunța această sentință, prima instanță a reținut că actele administrative fiscale emise de pârâtă sunt legale, organele fiscale în mod judicios apreciind că reclamanta nu face operațiuni scutite de plata TVA, astfel cum sunt cele prevăzute de art. 141 Cod fiscal.

Mai reține instanța de fond că în mod corect suma respectivă de X lei a fost respinsă la avizare, iar în ce privește capătul de cerere privitor la cheltuielile aferente pârâtei pentru activitățile reclamantei, în mod corect a fost respins de către organele fiscale, atâta timp cât contestația nu a fost motivată în acest sens.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs, în termen legal, reclamanta criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie, susținând în esență prin motivele de recurs formulate că atât organul fiscal cât și instanța de judecată nu au ținut cont de faptul că Administrația Națională a Îmbunătățirilor Funciare RA - Sucursala Teritorială X - X - X este o persoană impozabilă cu regim mixt de impozitare, astfel cum este înregistrată la Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili cu adresa nr. X din 28 X 2008, iar suma de X lei refuzată la avizare reprezintă TVA aferent achizițiilor pentru realizarea activităților prevăzute la art. 41 alin. 4 din Legea nr. 138/2004, fiind un cumul între TVA înscris pe factura supusă prorata și TVA aferent facturilor cu operațiuni netaxabile și a devenit o cheltuială efectuată de sucursală, fiind înscrisă corect în conturile de cheltuieli, astfel încât îi sunt aplicabile dispozițiile art. 147 alin. 2 Cod fiscal, fiind vorba de cheltuieli suportate de la bugetul de stat.

Precizează recurenta-reclamantă că soluția fiscală de respingere a sumei solicitate se bazează doar pe dispozițiile art. 145 alin. 13), dispoziții care începând cu 1 X 2007 au fost abrogate.

Au fost depuse în recurs acte noi și anume adrese emise de Agenția Națională de Administrare Fiscală vizând necesitatea aplicării unitare a prevederilor legale în materia subvențiilor acordate de la bugetul de stat, inclusiv decizii ale Direcției de soluționare a contestațiilor, precum și Deconturi justificative privind utilizarea subvențiilor de la bugetul de stat întocmite de diverse sucursale teritoriale ale Administrației Naționale a Îmbunătățirilor Funciare din țară.

Au fost invocate motivele de modificare prevăzute de art. 304 pct. 7 și 9 Cod procedură civilă, - „când hotărârea nu cuprinde motivele pe care se sprijină”, respectiv „când hotărârea dată este lipsită de temei legal” ori a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a legii”.

Atât recurenta cât și intimata au depus concluzii scrise susținând fiecare punctul său de vedere cu privire la respingerea parțială la avizare a decontului justificativ nr. X din 15 aprilie 2008.

Recursul este nefondat și urmează a fi respins în baza art. 312 Cod procedură civilă, potrivit considerentelor ce se vor arăta în continuare.

Recurenta-reclamantă, în speță, a atacat Decizia nr. X din 30 X 2008 privind soluționarea contestației formulată împotriva procesului verbal de control financiar nr. X din 17 aprilie 2008, privind suma de X lei reprezentând subvenții solicitate pentru perioada X - X 2008 prin decontul

justificativ nr. X din 15 X 2008, respinsă la avizare, contestația fiind respinsă ca neîntemeiată pentru suma de X lei reprezentând TVA adăugată aferentă achizițiilor de bunuri și servicii necesare pentru realizarea activităților de exploatare, cuprinse pe cheltuieli în decontul justificativ și ca nemotivată pentru suma de X lei, reprezentând cheltuieli aferente proratai pentru activitatea de exploatare, desecare, cuprinse în mod eronat în decontul justificativ nr. X din 15 X 2008.

În ceea ce privește suma de X lei reprezentând TVA înregistrată ca și cheltuială și inclusă în decontul justificativ, problema la care trebuie să se dea un răspuns este aceea dacă recurenta-reclamantă are dreptul să primească subvenție pentru această sumă reprezentând TVA în condițiile în care subvenția se poate acorda numai pentru acoperirea cheltuielilor necesare activității și nu pentru prețurile serviciilor prestate.

Potrivit prevederilor art. 41 alin. 4 din Legea îmbunătățirilor funciare nr. 138/2004, cu modificările și completările ulterioare:

„Cheltuielile administrative, materiale și de personal necesare desfășurării activităților Administrației se acoperă total sau parțial din subvenții de la bugetul de stat”, în continuare textul de lege enumerând care sunt aceste activități.

Verificarea efectuată de organul fiscal și care a vizat perioada 1 X 2008 – 31 X 2008, a constatat că pentru realizarea activităților prevăzute la art. 41 alin. 4 din Legea nr. 138/2004, sucursala a înregistrat în mod eronat în conturile de cheltuieli taxa pe valoare adăugată aferentă achizițiilor de bunuri și servicii necesare pentru realizarea activităților respective.

Recurenta-reclamantă susține că în speță îi sunt aplicabile dispozițiile art. 147 din Legea nr. 571/2003 privind Codul de procedură civilă fiscal, care reglementează modul de deducere a TVA pentru persoanele impozabile în regim mixt, întrucât realizează atât operațiuni care dau drept de deducere cât și operațiuni care nu dau drept de deducere.

Însă, la controlul efectuat s-a constatat că sucursala nu efectuează operațiuni fără drept de deducere și nici achiziții de bunuri și servicii pentru care nu se cunoaște destinația folosirii lor, astfel că, în mod corect au stabilit organele fiscale că în mod eronat s-a procedat la înregistrarea TVA în regim mixt.

Organul de control fiscal a apreciat corect că nu sunt întrunite dispozițiile art. 147 din Legea nr. 571/2003, privind Codul fiscal, așa cum pretinde recurenta-reclamantă, textul de lege la alin. 3)-5) conținând prevederi clare în sensul că „dacă destinația achizițiilor nu este cunoscută, sau dacă bunurile sau serviciile achiziționate vor fi utilizate atât pentru operațiuni care dau drept de deducere cât și pentru operațiuni care nu dau drept de deducere, taxa aferentă acestor achiziții urmează să fie dedusă pe bază de pro-rata”.

Diferența, în sumă de X lei reprezentând cheltuieli aferente proratai pentru activitatea de exploatare, desecare cât și valoare TVA înregistrată eronat în conturile de cheltuieli efectuate pentru aceste activități, a fost așadar în mod corect respinsă la avizare.

Așa după cum s-a arătat, sucursala nu efectuează achiziții pentru care nu se cunoaște destinația, întrucât cheltuielile necesare desfășurării activității suportate din subvenții de la bugetul de stat, sunt cheltuieli de investiții, administrative, materiale și de personal necesare exploatării, întreținerii, reparațiilor și administrării amenajărilor de îmbunătățiri funciare stabilite pe baza planurilor tehnice și a contractelor încheiate cu terții furnizori.

Decontul justificativ încheiat de recurenta reclamantă trebuia așadar să cuprinsă cheltuielile deja efectuate și cu destinație precisă, fără să includă și TVA.

Actele noi depuse în recurs de recurenta-reclamantă nu sunt concludente și nu vin în sprijinul recurenteii, chiar Ministerul Finanțelor – Agenția Națională de Administrare Fiscală precizând prin adresa nr. X din septembrie 2009 că adresele nr. X din 6 august 2009 și X din 23 februarie 2009 emise de Direcția Generală a Marilor Contribuabili nu reprezintă soluții fiscale conform Ordinului Ministrului Finanțelor Publice nr. X/2008 privind constituirea și atribuțiile Comisiei Fiscale Centrale.

Direcția de legislație din domeniul TVA din cadrul Ministerul Finanțelor Publice nu oferă nici ea un punct de vedere clar și precizează că pentru a se stabili în ce măsură taxa este deductibilă, trebuie analizată situația de la caz la caz precum și contextul în care se derulează operațiunile din punct de vedere al TVA.

Având în vedere considerentele expuse, nu poate fi acceptat nici raționamentul expus de recurenta-reclamantă în sensul că atât timp cât se acceptă acordarea subvenției pentru cheltuielile curente, administrative și de personal, în temeiul art. 41 alin. 1) și alin. 4) din Legea nr. 138/2004, decurge că inclusiv TVA și taxa aferentă pro-rata sunt susceptibile de a fi acoperite prin subvenții, TVA fiind considerat parte componentă din cheltuiala efectuată.

În ceea ce privește suma de X lei reprezentând cheltuieli aferente proratai, soluția organului de soluționare a contestației și de respingere ca nemotivată a acesteia, menținută de instanța de fond, este legală și temeinică, această sumă regăsindu-se de altfel în suma respinsă la avizare din decontul justificativ pentru perioada ianuarie – martie 2008.

Potrivit pct. 12.1 lit. b) din Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 519/2005 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată „contestația poate fi respinsă ca nemotivată în situația în care contestatorul nu prezintă argumente de fapt și de drept

în susținerea contestației sau argumentele aduse nu sunt incidente cauzei supuse soluționării”.

Cum recurenta-reclamantă nu a adus argumente și nu a depus documente care să combată constatările organelor de control financiar, rezultă că este legală și temeinică soluția de respingere ca nemotivată a contestației administrative în privința acestei sume, soluția fiind menținută corect de instanța de fond.

Ca o concluzie a celor expuse, instanța de control judiciar constată că sentința instanței de fond prin care s-au menținut actele administrative fiscale contestate, este legală și temeinică și urmează a fi menținută, fapt pentru care recursul declarat se privește ca nefondat și va fi respins în baza art. 312 Cod procedură civilă.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge recursul declarat de Administrația Națională a Îmbunătățirilor Funciare RA - Sucursala Teritorială X - X - X împotriva sentinței civile nr. X din 20 X 2009 a Curții de Apel X - Secția de contencios administrativ și fiscal, ca nefondat.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 20 ianuarie 2010.

JUDECATOR,
X

JUDECATOR,
X

JUDECATOR,
X

MAGISTRAT ASISTENT,
X